

NAŠ ČASOPIS

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE VRHNIKA

LETO VIII.

ŠTEVILKA 64

MAJ 1980

Socialistična, samoupravna in neuvrščena Jugoslavija ima trdne in trajne temelje, zanesljive opore za svojo prihodnost.

Moč Jugoslavije je v junaštvu in trdnosti njenih narodov in narodnosti, ki so se kalili skozi zgodovino in vzdržali največje preizkušnje velike osvobodilne vojne.

Moč je v njihovi enotnosti in zavesti, da je ta enotnost v današnjem svetu — v katerem se sila še ni umaknila razumu — pogoj ne le za napredek, temveč tudi za goli obstoj.

Moč je v idejah, ki nas navdihujejo in ciljnih, za katere se bojujemo.

Moč je v delavskem razredu in njegovi odločilni vlogi v družbi, v naših delovnih ljudeh, ki imajo vsak dan več in živijo čedalje bolje, čeprav še niso rešeni mnogih težav in odrekanja.

Moč je v našem mladem rodu, ki je pridobitve revolucije rade volje sprejel za svoje in ki ve, da ima za seboj daljše obdobje dela in življenja v svobodi in miru kot katerikoli prejšnji rod na teh tleh.

Moč je v socialističnem samoupravnem sistemu, ki našemu človeku zagotavlja, da svobodno in suvereno odloča o svojem delu in njegovih rezultatih in ki ga varuje pred sleherno obliko izkoriščanja in nasilja, pred vsem, kar ovira vsestranski razvoj svobodne človeške osebnosti.

Moč je v široki fronti organiziranih socialističnih sil na čelu z zvezo komunistov, v avantgardi ne le po idejni opredelitvi, temveč tudi po sposobnosti, da razsvetljuje poti in perspektive nadaljnega razvoja.

Moč je v splošni ljudski obrambi, katere udarna sila je jugoslovanska ljudska armada, v kateri se enotno prežemajo idejno-moralna trdnost, borbena usposobljenost in sodobna opremljenost.

Moč je v naši neodvisni in neuvrščeni politiki, v tem, da se tudi z največjimi pogovarjamo kot enak z enakim, da enakopravno sodelujemo s skoraj vsemi državami sveta.

Moč je v visokem ugledu socialistične in neuvrščene Jugoslavije, v številnih prijateljih po vsem svetu, v položaju, kakršnega si je v mednarodnih odnosih zagotovila le redkokatera država.

Zato z vedrino in optimizmom gledamo v jutrišnji dan. Prepričan sem, da bomo po tem kongresu še z jasnejšim pogledom v prihodnost in še s hitrejšim korakom stopili v nove akcije za socializem in človekovo srečo.

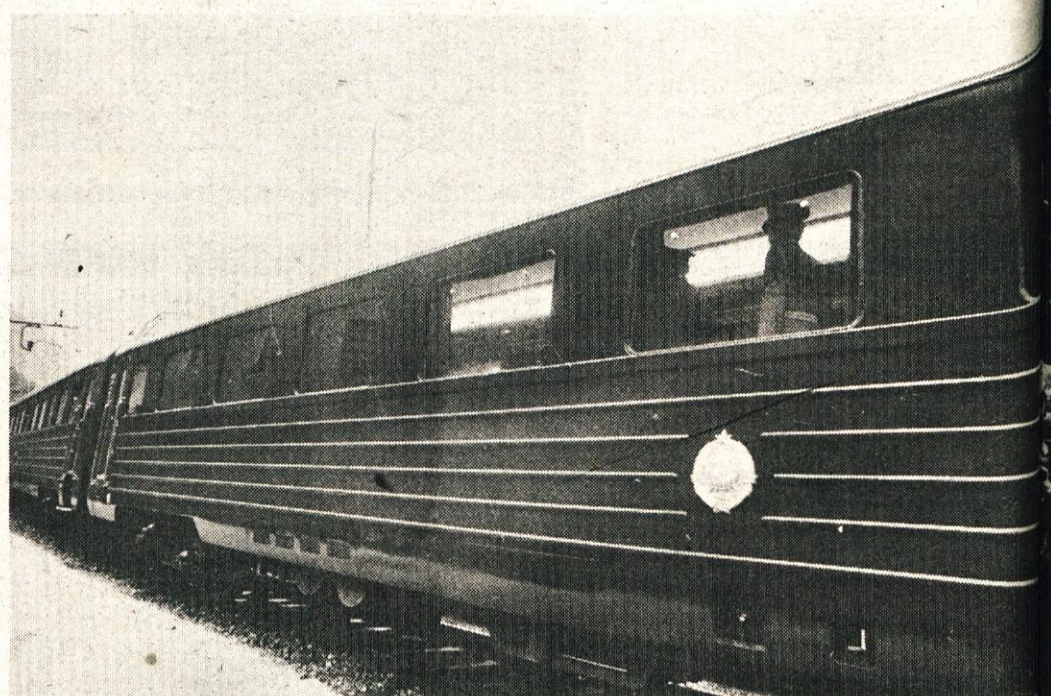
Z. Brulo

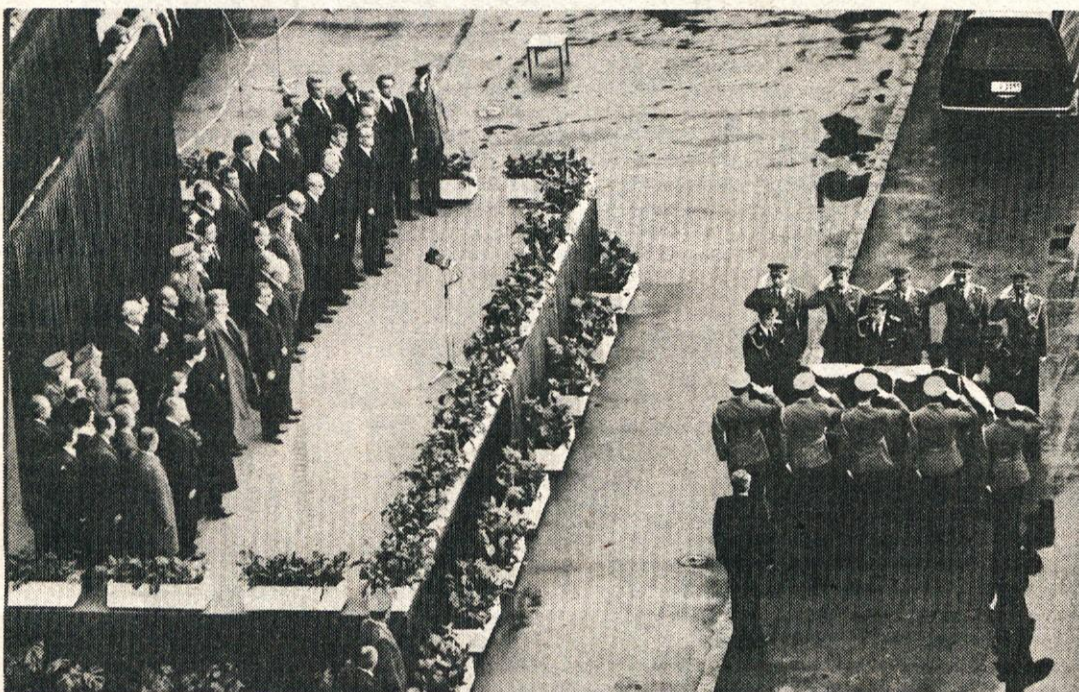
SLOVO OD NAŠEGA TITA

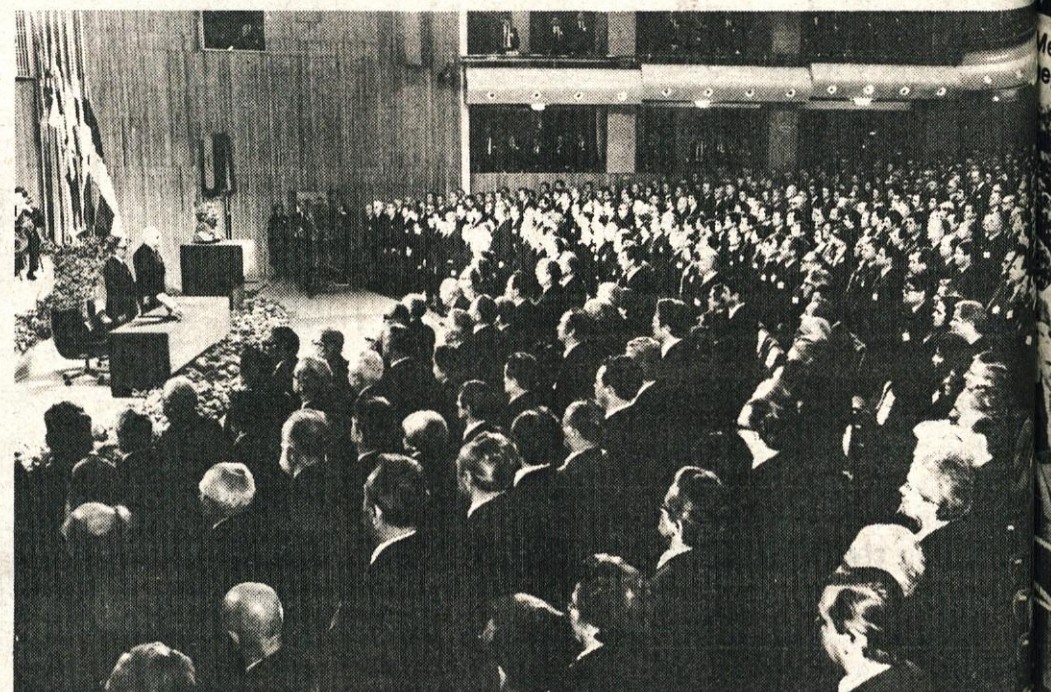
Najvišji predstavniki Slovenije so se od predsednika Tita poslovili pred poslopjem skupščine SR Slovenije.

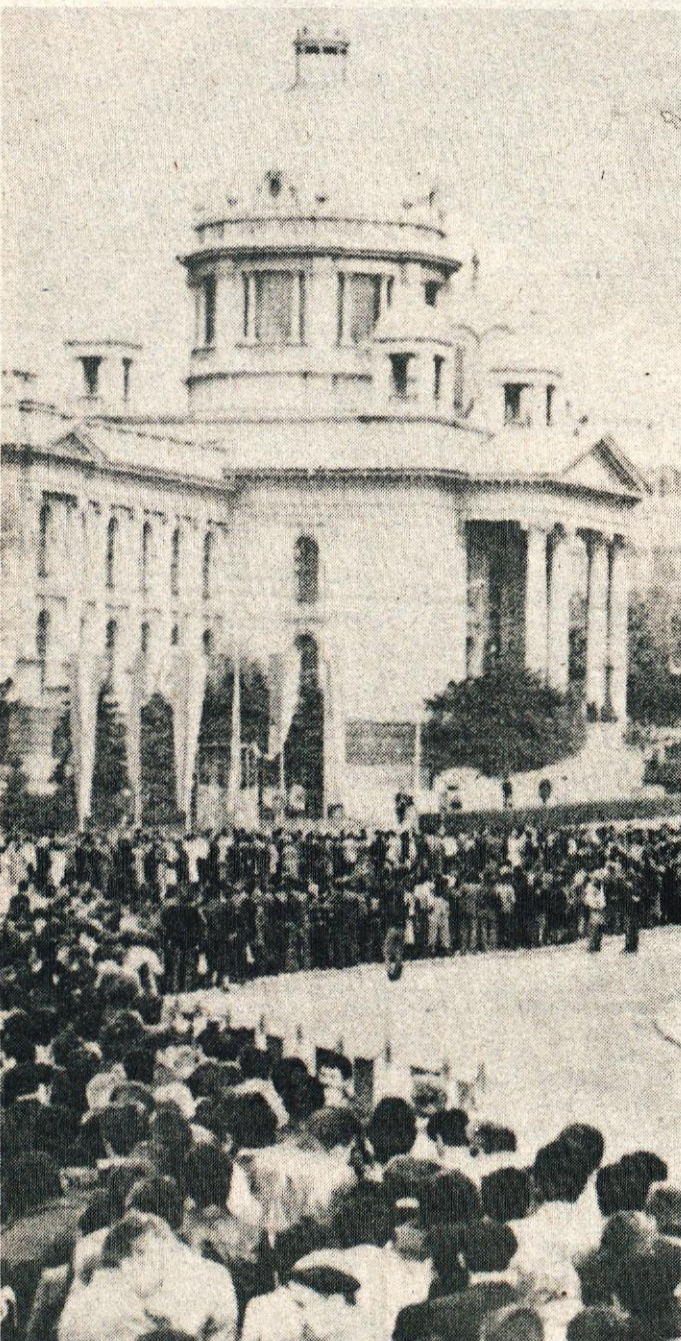
Modri vlak je odpeljal na zadnjo pot v Beograd

Krsto s posmrtnimi ostanki so najvišji jugoslovanski voditelji sprejeli pred beograjsko železniško postajo.

Osrednja spominska slovesnost v Beogradu.

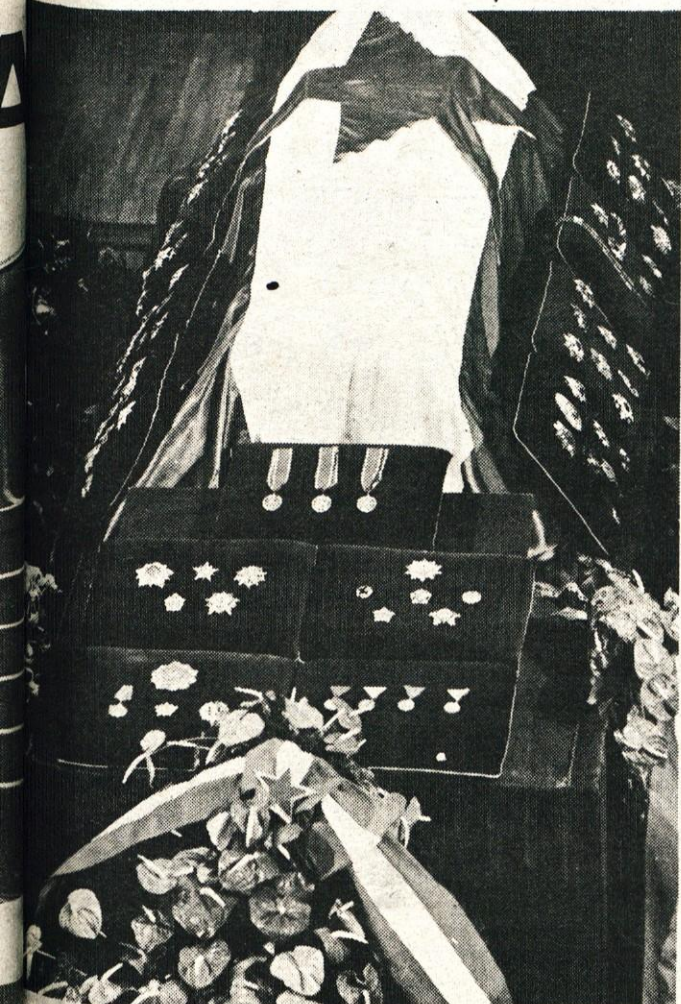
Nepregledne vrste Beograjčanov so se vile pred skupščino SFRJ.

Prišli so tudi borci, ki so sodelovali v obeh vojnah.

Narodni heroji so zadnjič pozdravili svojega vrhovnega poveljnika.

Med drugimi Titovimi odlikovanji tudi tri odlikovanja narodnega heroja.

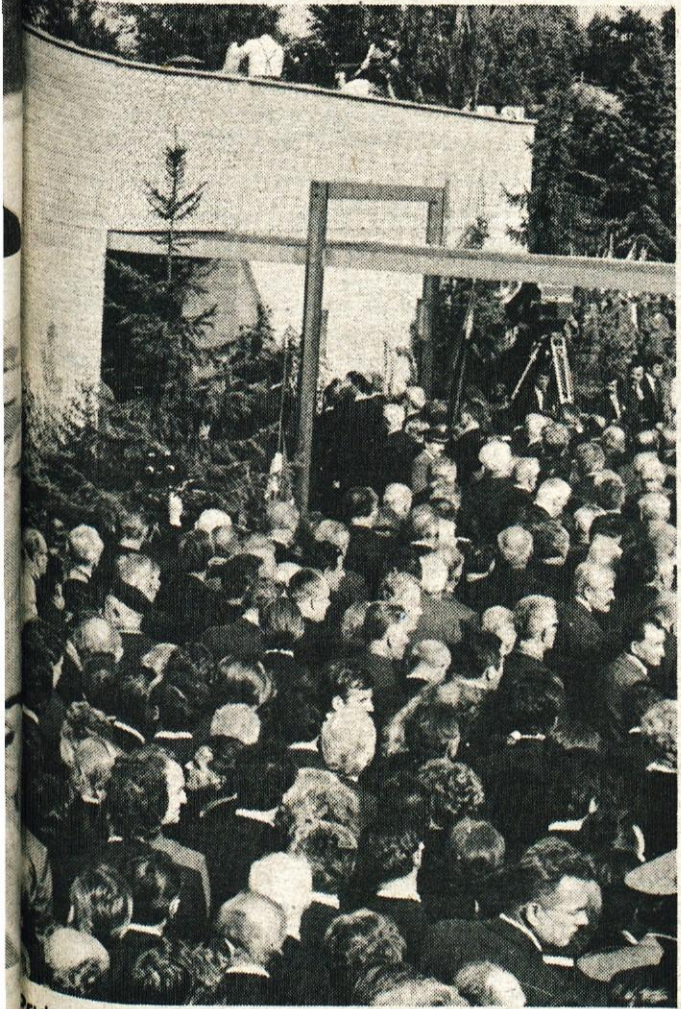
Zadnja častna straža: predsedstvo SFRJ je krsto pospremlilo pred poslopje skupščine.

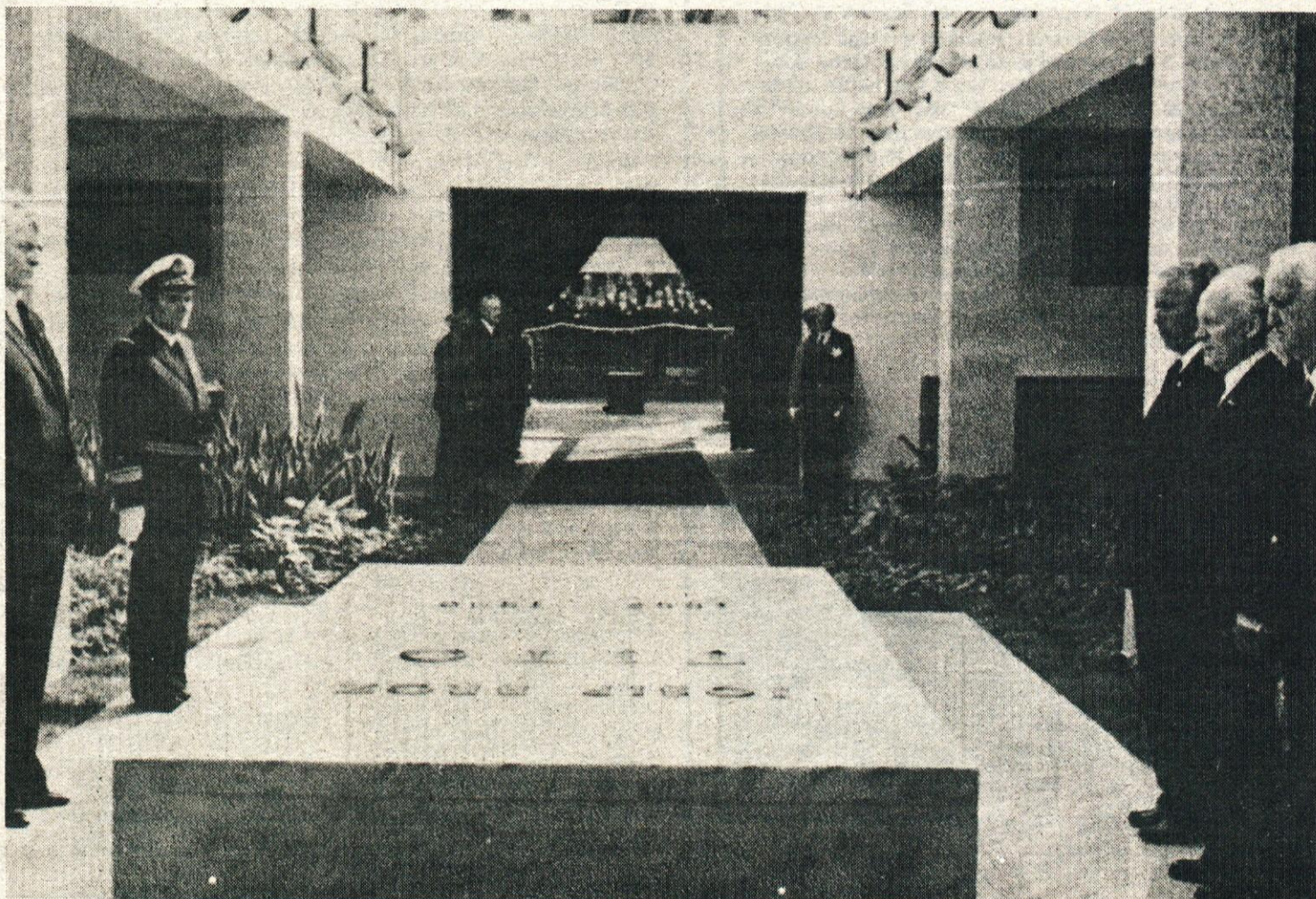
Pomala ves svet je bil zastopan na pogrebu predsednika Tita.

Štafeta mladosti na koncu poti: ob predsednikovi krsti.

Prvi mimohod mimo groba

Marmornata plošča in na njej napis: Josip Broz Tito 1892-1980

TITO SIMBOL IN IZVIR MOČI

Boleča vest o smrti tovariša Tita je tisto nedeljo zvečer globoko pretresla naše občane. Med ljudmi je bilo čutili nekaj, kar ni moč opisati z besedami, bilo je premočno, pregloboko. Mešala se je žalost s ponosom in odločnostjo. Solzne oči so govorile o prizadetosti razum pa je že gradil nove mostove v prihodnost, mostove, zrasle na Titovih temeljih, rastoče iz spoznanj, da je umrl človek, ostajajo pa njegove misli, njegovo delo in vizije.

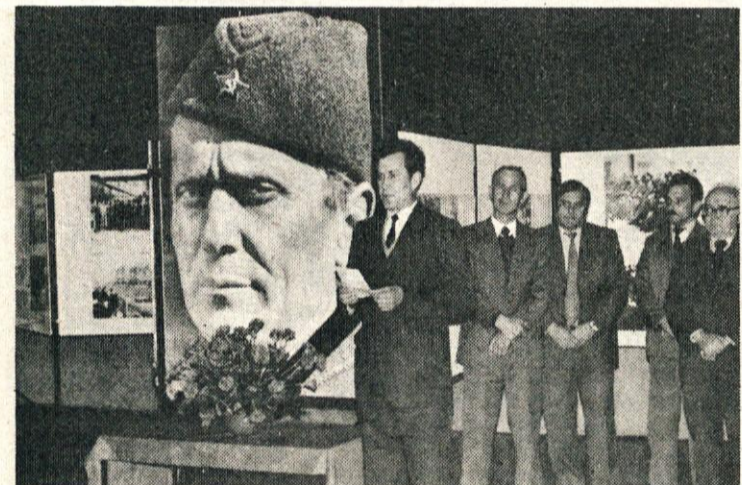
Občani in delovni ljudje so se takoj v ponedeljek od zgodnjih jutranjih ur zbirali v delovnih organizacijah in krajevnih skupnostih, da bi se poklonili in izrazili svojo veliko ljubezen in hvaležnost svojemu Titu. Na komemoracijah in žalnih sejah so spregovorili o Titovem življenju in delu, ki je bilo tako polno, da gre le stežka v eno življenje. Poudarjali so njegovo dejavnost ter odločno in jasno vizijo prihodnosti. Poudarjali so, da bodo tudi v bodoče stopali po jasno začrtani poti, po Titovi poti! Vsem pa je bila skupna misel, da bomo to dokazovali le z delom.

Od ponedeljka od 13. ure so se občani nemo in počasi pomikali in zivali v dom JLA na razstavo fotografij o liku, življenju in delu našega ljubljenega predsednika. V tednu dni ni nikdar presahnil tok obiskovalcev, ki so se prišli poklonit spominu tovariša Tita in vpisati v žalno knjigo.

V torek ob 17. uri so se v dvorani Cankarjevega doma na žalni seji zbrali delegati vseh treh zborov občinske skupščine, vodstev družbenopolitičnih organizacij, skupščin samoupravnih interesnih skupnosti, organizacij združenega dela, krajevnih skupnosti in družbenih organizacij in društev. Zbranim je spregovoril sekretar komiteja občinske konference ZKS Jože Perpar. Mogočno je zadonela pesem o Titu, ki sta jo zapela združena pevska zboru IUUV in Lika.

Dan, ko smo se zadnjič poslovili od našega Tita. Vsi smo z žalostjo spremljali njegovo zadnjo pot. Kot bi življenje zamrlo. Pa ni, le s srci smo bili pri Titu. Pred televizijskimi sprejemniki smo se od njega poslednjič poslovljali. Molk, bolečina, solze, prazne vasi, zaselki in ulice in globoka žalost. Molk so pretrgale le tovarniške sirene, ko so gardisti polagali svojega in našega Tita k zadnjemu počitku. Novinarka Dnevnika je takrat zapisala: »Kar grozljiv je pogled na s soncem obsijano mesto brez žive duše. Vedno živahna Vrhnika je bila prazna. Niti otroka ni bilo na cesti, le drevje je šuštel v vetru. Končno le znak življenja. Iz ljubljanske smeri pripelje avtobus, dvojni krpan. A le šofer, brez enega samega potnika...«

Imamo možnost, da povemo misli in besede številnih občanov, ki so poudarjali, da se bomo oddolžili in pokazali svojo privrženost tistemu, kar smo skupaj stvarili s Titom in drugimi revolucionarji zgradili in tako bomo tudi nadaljevali njihovo delo. Tako je danes najpomembnejše, da vsi skupaj in vsak na svojem delovnem mestu dosledno nadaljujemo Titovo delo in vsak svoje naloge.

»Pretrsljiva vest. Umrl nam je Tito. Kaj bi nas moglo prizadeti še huje! Z njim smo izgubili velikega državnika, naša armada je izgubila svojega poveljnika, ZK svojega vodjo, delavci svojega tovariša, mladina svojega najboljšega prijatelja. V tej bolečini je naša edina tolažba spoznanje, da Tito od nas ne odhaja, da od nas ne bo nikdar odšel. Njegov duh bo ostal z nami in bo živel, kot živi z nami vsaka njegova ideja, vsaka njegova beseda. Z nami bo živel njegov boj za človekove pravice in svobodo.

V oporo v teh težkih dnevih nam bo tudi pričujoča razstava, del bogastva iz zakladnice njegovih del, kjer ga bomo našli takega, kot je bil vedno med nami: kljub napornemu delu za blaginjo svojega naroda in človeštva vedno vedrega in nasmejanega in takega želimo in bomo ohranili v svojih srcih,« je dejal predsednik občinske konference SZDL Janez Pečar ob otvoritvi razstave o življenju in delu predsednika Tita.

Tiho in nemo so se ljudje pomikali v dom JLA na razstavo fotografij o liku, življenju in delu predsednika Tita in se vpisovali v žalno knjigo.

Besede Jožeta Perparja na osrednji žalni seji v občini

Ko je še bilo slišati zadnji odmev veličastne pesmi o Titu na nedeljskem slavlju ob prazniku naše občine v Dragomerju, ko so se tisoči in tisoči vračali s prvomajskih proslav in počitka, ko se je nedeljsko popoldne 4. maja 1980 jelo spuščati proti večeru, je ugasnilo plemenito srce našega najljubšega človeka, očeta in brata vsakomur od nas, borcu in revolucionarju, velikemu državniku in heroju in komunistu, Josipu Brozu-Titu.

Bolečina in globoka žalost je pretresla delavski razred, delovne ljudi in občane, narode in narodnosti Socialistične federativne republike Jugoslavije. Vztrepetalo je sleherno srce v trenutku, ko je neizpodbitna resnica o rojstvu in smrti človeka tudi tokrat bila močnejša od vseh človekovih hotenj in sposobnosti, ko se je še enkrat potrdilo še eno življenje.

Umrl nam je Tito, naš Tito, da bi živel v nas, v srcih in dejanjih milijonov Jugoslovancev in vseh tistih, ki so idejo neodvisnosti, svobode in enakih možnosti za vse ljudi, sprejeli kot svoj cilj in smisel.

V teh dneh je bilo izrečenih že toliko izbranih, iskrenih in klenih besed in misli o Titu, da bi bilo težko še kaj dodati. Pa vendar so med njimi nekatere takšne, ki jih bomo vedno s spoštovanjem izgovarjali. Med vsemi pa je nedvomno največja beseda TITO. Postala je del nas, ker so Titova dejanja postala del nas, od tedaj, ko se je pojavil v vrstah revolucionarjev, ko je prevzel vodstvo KPJ, ko je stopil na čelo upora in neizprosne bitke za nacionalno in socialno osvoboditev, ko nas je popeljal po poti neodvisnosti in samostojnega samoupravnega socialističnega razvoja, ko je stopil na čelo neuvrščenega gibanja in od tedaj, ko nas je povezal v trdno bratsko in enakopravno skupnost jugoslovanskih narodov in narodnosti.

Iz vrst delavskega razreda in mednarodnega delavskega gibanja, iz vrst velikih vojskovodij druge svetovne vojne, iz vrst velikih voditeljev neuvrščenih dežel — je odšel zadnji velikan 20. stoletja. Ves svet, vsi napredni ljudje, vsi, ki so spoznali vlogo in pomen tovariša Tita v sodobni zgodovini, so v teh dneh z nami. Besede, ki so jih izrekli o osebnosti tovariša Tita, so samo še eno priznanje njegovemu velikemu prispevku k razvoju odnosov v svetu, k utrjevanju miru ter neodvisnosti in svobode.

Bolečino v srcih Jugoslovancev pa v teh trenutkih prevemata neizmerna hvaležnost in dostojanstvo. Tega nas je naučil Tito. Tudi on je v vseh podobnih, zanj in za naše gibanje in razvoj usodnih trenutkih, znal poiskati v samem sebi moč, s katero je še bolj smelo in odločno krenil dalje. In zaradi tega je naša pot v prihodnost lahko samo Titova pot. Naš optimizem ni le izraz občutja ob smrti nam najbližjega človeka, marveč sad, ki ga je vsadil v naša srca, v nas, človek, ki je svojo sleherno misel tudi udejanjil.

Zato se v tem trenutku tudi mi pridružujemo misli, da bomo postavili trajen spomenik Titu in njegovemu delu tako, da bomo gradili, razvijali in utrjevali neodvisno, socialistično, samoupravno in neuvrščeno Jugoslavijo. Tudi mi povejmo vsemu svetu s ponosom in odločnostjo, da Titova Jugoslavija živi dalje. Po Titovi zaslugi našo revolucijo trajno prežema neomajna vera v socialistični samoupravni razvoj in ustvarjalne sposobnosti celotnega ljudstva in delavskega razreda.

Ko v teh dneh z žalostjo v srcih, toda z neizmernim ponosom poizkušamo dojeti resnico tega trenutka, se morda niti ne moremo zavesti, kolikšno je resnično bogastvo njegove zapuščine, kako veliki dediči smo. Vendar čutimo, da smo najsrečnejša generacija v došedanji zgodovini jugoslovanskih narodov in narodnosti, da smo generacija, ki je živel v Titovi dobi, da smo skupaj z njim gradili in ustvarjali.

Titovo ime je simbol novega obdobja v razvoju socializma. Njegovo ustvarjalno delo je pognalo globoke korenine na vseh področjih mednarodnega življenja. Kjerkoli na svetu kdorkoli izgovori ime Tito, s tem misli na mir, na prijateljstvo med deželami in narodi.

Tito je že v dneh vojne ustvaril temelje naše zunanje neuvrščene politike, saj je bila pravica, da vsak narod samostojno odloča o svojem razvoju, definirana že na drugem zasedanju AVNOJ. Obiskal je skoraj vse dežele sveta in se srečal skoraj z vsemi državniki sveta, da bi se na vseh svojih potovanjih in srečanjih zavzemal za veliko idejo, da brez svobode ni miru in da brez miru ni svobode. Pota, na katera je opozoril tovariš Tito, da bi ohranili mir, pospešili splošen napredek človeštva in rešili aktualne mednarodne probleme, je zgodovina že potrdila. Naša naloga, naloga sedanjih in bodočih generacij, pa je, da vztrajno in dosledno spreminjamo idejo v stvarnost.

V bogatem revolucionarnem delu tovariša Tita ima posebno

pomembno mesto njegova vloga stratega, voditelja in neposrednega borca našega narodnoosvobodilnega boja in socialistične revolucije. Njegov ustvarjalni genij je že leta 1941 spoznal, da zmaga mogoča in je tako mobiliziral in organiziral splošno ljudsko vstajo in revolucijo, preprečil bratomorno vojno in v boju skovano nezdrljivo bratstvo in enotnost narodov in narodnosti. To je tudi ena največjih pridobitev naše revolucije, ki jo tovariš Tito brez razloga v vseh svojih javnih nastopih nepristano ponavlja. To ni samo temeljni pogoj za neodvisnost Jugoslavije, to je tudi temeljni pogoj za razvoj njenih socialističnih samoupravnih odnosov. Najboljši porok, da bo naša socialistična samoupravna neuvrščena skupnost enakopravnih narodov in narodnosti tudi v prihodnje napredovala in ostala Titova Jugoslavija pa je seveda tudi pripravljenost naše mlade generacije, da nadaljuje boj za revolucionarno preobrazbo naše družbe po poti, ki sta jo začrtala Zvezka komunistov in Tito.

Svojo neizbrisno sled v naših srcih pa zapušča tovariš Tito tudi kot človek in komunist in njegov lik novega revolucionarnega vod

CENTRALNEMU KOMITEJU ZVEZE
KOMUNISTOV JUGOSLAVIJE
PRESEDSTVU SOCIALISTIČNE
FEDERATIVNE REPUBLIKE
JUGOSLAVIJE

Še nikoli doslej nismo občani Vrhniko čutili tako hude bolečine, kot jo čutimo sedaj, ko je smrt iztrgala človeštvu največjega in najimnitnejšega sina, kar jih je naša domovina imela. V bolečini pa čutimo tudi njegove ideje, njegovo misel, ki živi v vsakem našem domu, v vsakem našem srcu. Čutimo jih kot ideale, na katerih gradimo, kot ideale, iz katerih se bodo duhovno hranile in ustvarjale še mnoge generacije.

Težka je ta bolečina za nas vse, iskreno sočustvujemo in izražamo najglobljo žalost. Poudarjamo pa, da bomo stopali po poti Titove resnice — po poti misli, ki plemeniti človeštvo.

Delegati vseh treh zborov občinske skupščine, vodstev družbenopolitičnih organizacij, skupščin samoupravnih interesnih skupnosti, organizacij združenega dela, krajevnih skupnosti in družbenih organizacij in društev in občani zbrani na žalni seji.

Vrhnika, 6. maja 1980

telja in državnika. Gradil se je v dejanjih, verjel v moč ljudske množice, kalil se je v oboroženi vstaji in v povojnem razvoju in izvojeval najplemenitejše zmage.

Nešteto krat pa je poudarjal, da komunist ne sme nikoli biti zadovoljen z doseženim. Vselej in povsod pa je deloval tudi kot pravi humanist z globokim razumevanjem za človeka, njegove tegete in slabosti.

Prenehalo je biti veliko, plemenito človeško srce.

Toda Titovo delo presega minljivost človeškega življenja.

Zato ostajamo trdni, enotni, dostojanstveni in odločni tudi sedaj, ko nam je težko. Naša zvestoba Titu, njegovim idejam, mislim in njegovemu delu je naše delo, naše spoznanje, naša zaobljuba.

Iz vrst revolucionarjev, borcev in komunistov odhaja prvi Jugoslovčan, naš Tito.

Toda Tito, to smo mi vsi, Tito je v nas, Tito živi dalje, ker je tak hotel on, ker tako hočemo tudi mi. Naša pot je trdna, naš cilj j jasen, zato tudi mi spregovorimo skupaj z velikim pesnikom:

*Iz železa je, a v tem železu bije toplo srce.
Ko dvigne roko, zdrami v njej luč, ki do
oblakov temnih sije.
Ko hodi, led mu poka pod petami.*

*Tako nas vodi. In ne vemo, kaj je:
sin naših dni, lik bajke iz davnine;
za njim gremo, vse bolj čvrsti, vse dalje.
In v nas krepi se vera, ki ne mine.*

Tako kot v Industriji usnja, ko so delavci zaustavili stroje in se zbrali na žalni seji in počastili spomin na tovariša Tita v proizvodni hall, je bilo tudi v vseh naših organizacijah združenega dela.

Sožalna brzojavka župana iz Gonarsa ob smrti predsednika Tita, ki jo je poslal predsedniku občinske skupščine Vladimirju Mejaču.
V spomin znamenite osebnosti maršala Tita izražamo naše sožalje prebivalcem pobratenega mesta Vrhnike in s tem potrjujemo naše globoko prijateljstvo.
Guido Tosso, župan Gonarsa

Kot na Vrhniki in Borovnici od kjer sta fotografiji so v vseh krajevnih skupnostih na žalnih sejah počastili spomin na dragega tovariša Tita.

TITOVA MISEL ŽIVI Z NAMI

V domu JLA, kjer je bila odprta razstava o liku tovariša TITA, smo se občani Vrhnike lahko vpisali v žalno knjigo, in se poklonili spominu na skromnega dečka iz Kumrovca, delavca iz Kamniškega Titana, genialnemu vojskovednji partizanske vojske, neomajnemu uporniku iz Jugoslavije, ki si je izbrala svojo pot in pogumno krenila v socializem, modremu državniku, ki je postavil ob bok velesilam vizijo novega sveta — neuvrščenost. V dom JLA so se zgirnale množice občanov. Molki in žalostni obrazi so povedali vse. Nismo skrivali solznih oči. Vsaka slika na razstavi je prikazovala Titovo srce, njegov duh in neizmerno dobroto. Veliko jih je nemo stalo in jokalo, jokalo, jokalo... Umrli nam je človek, kateremu smo vsi zaupali in mu sledili po poti v lepši jutri, k miru, bratstvu in enotnosti med narodi, po poti, na cilju katere postaja človek resnično človek. Umrli nam je Tito, toda njegova misel živi in ostaja med nami, kar so izpovedali mnogi občani. Povzemo nekatere njihove misli; prihajajo iz srca, kipijo iz žalostnih duš, ki kot vsa Jugoslavija živijo za TITA, kakor je on živel za nas.

Teško se je sprijazniti z mislijo, da ga ni več med nami, toda naša naloga v prihodnje je: »Nadaljevati Titovo pot!« Vojaki smo potočili mnogo solza, ko so nam sporočili pretresljivo žalostno novico, a obenem smo bili ponosni, ker nam je tovariš Tuto zapustil Jugoslavijo, v kateri se bomo razvijali in jo zavestno branili. Naš narod in vojska sta enotna in močna v vseh bitkah za našo bodočnost. Bratstvo in enotnost sta največji sili našega naroda, vzgojil ju je tovariš Titò, zato moramo njegovo veliko delo varovati in razvijati tudi v prihodnje, kar bo naša najlepša zahvala njemu, ki je toliko storil za nas.

brujoče. Bil je svetovni popotnik in vizionar miru, bil je nekaj, kar ne morem povedati naenkrat; bil je Jugoslavija, kajti vse, kar je povezano z imenom naše domovine, je povezano tudi z imenom Tito. Tito je bil, je in bo ostal idol vsega naprednega sveta.

VVZ CICIBAN — Vrhnika:
Razstavo o legendarnem liku Tita so si ogledali tudi naši najmlajši občani — otroci iz vrtca. Tudi oni dobro poznajo tovariša Tita, v vrtcu in doma so veliko slišali o njem in naučili so se pesmico v čast našemu ljubemu maršalu. Marsikateremu obiskovalcu se je utrnila solza, ko je slišal ubrano recitacijo najmlajših in čudovita misel našega ljubega Tita se je človeku ponudila sama od sebe: »Narodu, ki ima tako mladino, se ni bati za prihodnost!«

MATJAZ JUSTIČ — osnovnošolec:
Žalostna novica o smrti tovariša TITA me je močno prizadela. Bil je velik človek po srcu, ki so ga vsi spoštovali, še posebno pa mi — Jugoslavlani. S svojim pogumom in odločnostjo nas je rešil suženjstva in postal je oče neuvrščenih. V šoli smo se učili, kako se je odločno uprl Stalinu in to je zame veliko dejanje, po katerem se bom Tita še posebno rad spominjal, dasiravno se njegovih ostalih junaških dejanj ne da opisati v nekaj stavkih. Videl sem tovariša Tita, ko je obiskal Vrhniko in bil sem neizmerno srečen, da jaz, navaden državljan, lahko vidim tega junaškega človeka in borca za mir ter pravičnost na svetu. Vedno se bom trudil izpolnjevati vse njegove naloge in njegove neomajne misli ter si prizadeval za čim boljšo izgradnjo našega socialističnega sistema, ko odrastem.

Vojčič Obreza in Zoran Jure

Žanko Anton

VVZ Vrhnika — cicibani

AMALIJA VINCETIČ — upokojenka:
Tita sem videla, ko je obiskal Vrhniko. Takrat sem bila presrečna in vroče sem si želela, da bi še kdaj prišel v naš kraj. Bil in ostal je človek, kakršnega zgodovina ne bo nikoli več imela. Doma smo vsi jokali, ko smo izvedeli za žalostno vest; imeli smo občutek, kot da smo izgubili člana družine in resnično smo ga: očeta velike družine jugoslovanskih narodov in narodnosti ter očeta neuvrščenih. Jaz si ne morem dopovedati, da je to res, vendar vem, da moramo pogumno v jutrišnji dan, hoditi moramo po njegovih poteh in izpolnjevati vse njegove nauke, ki vodijo samo k sreči in zadovoljstvu nas vseh.

ANTON ŽENKO — kmet:
Novica o Titovi smrti me je strašno prizadela. Prvič sem ga videl na Visu, ko se je tja umaknil iz Drvarja, dasi sem zanj slišal že veliko prej. Kasneje sem ga videl tudi na velikem zborovanju v Lemu in bil sem neizmerno srečen, ker sem stal čisto blizu njega. Tudi če bi mi bilo dano živeti tisoč let, ne bi mogel pozabiti njegovega imena in dela. Njegov glas in mili pogled sta nepozabna in nam govorita, da je naš ljubi Tito veliko pretrpel. Bil je pošteejak; blagega in usmiljenega srca. Vse svoje življenje in delo je Tito namenil revnim, siromašnim, zatiranim in trpečim. Velika je bolečina v naših srcih in jaz ne morem verjeti, da Tita ni več med nami, ne morem pa pika! Kakorkoli že, smrt je kruta, a že jutri moramo z dvignjeno glavo naprej, naprej za Titovimi cilji, po njegovih poteh in načrtih — naših idealih.

RADIVOJE MILETIČ — tankist:
Jaz in vsi drugi vojaki smo z bolečino sprejeli žalostno vest o smrti našega ljubega maršala TITA. Tito mi je mnogo pomenil. Videl sem ga v svojem rodnem kraju v Črni gori in bil sem neizmerno srečen. Nam vsem je težko, zakaj željno smo upali v njegovo ozdravitev in kar ne morem se sprijazniti s kruto resnico. Vedno se bom spominjal njegovih velikih idej in si jih prizadeval izpolnjevati in ohranjati. Žal mi je za našega ljubega Tita, hudo mi je in nimam besed...

ANITA OGRIN — osnovnošolka:
Žalostno novico o smrti tovariša Tita sem izvedela po televiziji. Tita imam zelo rada in ga cenim skupaj z vsemi Jugoslavlani; vsi se moramo dosledno držati tega, kar je storil za nas in tudi jaz si bom vedno prizadevala hoditi po njegovi poti: po poti napredka in učevanja, po kateri vsi ljudje stremimo za našimi cilji. Spominjam se tovariša Tita, ko je obiskal Vrhniko; bil je dobro razpoložen in neka pionirka mu je poklonila šopek. Takrat me je obšel trenutek sreče, veselja in ponosna sem bila, da sem lahko videla človeka, legendarnega borca in dobrega tovariša nas vseh — tovariša Tita. Vse svoje življenje je posvetil svojemu narodu, naši neuvrščeni Jugoslaviji in bil je tako dober mož, da nam nihče drug ne more biti boljši vzor od njega.

ZORAN VOJIČ — osnovnošolec:
Doma smo bili vsi žalostni, ko smo izvedeli vest, da je umrl naš tovariš Tito. Tudi meni je bilo zelo hudo pri srcu, saj je TITO veliko napravil za našo domovino in za naše dobro. Imel je rad mladino, posebej še osnovnošolce in pionirje. Njegovo delo mi bo vedno vzor in trudil se bom delati, kot nas je on učil. Vedno bom imel pred očmi njegovo delo, prizadevanja in trud za boljši jutri, za našo lepšo prihodnost in mir. Sedaj sem še majhen, mnogo premajhne, da bi se mu lahko zahvalil za vsa njegova velika dejanja, toda ponosen sem, ker lahko živim v Jugoslaviji, ker sem sin Titovega ljudstva.

JURE OBREZA — osnovnošolec:
Že ko mi je bilo eno leto, so me doma naučili izgovarjati besedico »TITO« — ime našega maršala. Velikokrat sem ga videl na televiziji, ko je potoval po svetu in si prizadeval za mir vseh narodov, gledal pa sem tudi mnoge filme, ki prikazujejo Titove herojske boje za časa NOB. Tita, posebej pa še njegovega vztrajnega dela, ne bom nikoli pozabil. V šoli smo se učili, da je on živel za vse nas, zato moramo tudi mi zanj in za našo domovino. Z veseljem se bom spominjal velikih misli in poti Josipa Broza ter se trudil, da jih bom vestno izpolnjeval in da ne bom skrenil z njih.
UMRL JE JOSIP BROZ TITO — voditelj Jugoslavije, majhne države, toda velikih ljudi. Požrtvavalno je usmerjal jugoslovanske narode in narodnosti, usmerjal je Jugoslavijo, ki je zrasla iz krvi in trpljenja in prav zato je velika. Velika je, ker je prepletena z bratstvom in enotnostjo, velika je, ker je bil naš vzornik in voditelj Tito. Tovariša Tita ni več med nami, toda ostale so nam njegove misli, ki bodo vsak dan doživljale nove potrditve. Vsem nam je zelo težko pri srcu, vsi žalujemo za našim neuklonljivim maršalom Titom in vsi se zavedamo: »Živel je človek, ki smo ga ljubili, bil je naš in mu bomo ostali vedno zvesti — JOSIP BROZ TITO.« F. TRŠAR

SASO VASILIČ — starejši vodnik:
Vest o smrti tovariša Tita je žalostno odjeknila med nami vojaki, a njegovo delo je tako veliko, da bo živel večno. Težka so srca Jugoslovancev in vsega sveta, kajti Tito je bil svetovni človek.

HASAN SUBAŠIČ — delavec Lika:
Ne morem verjeti, da našega ljubega Tita ni več med nami, kajti njegove ideje so žive, njegovo delo nepozabno in misli ohran-

Miletič Radivoje

Vasilčič Sašo

Justinič Matjaž

Vincetič Amalija

Ogrin Anita

Štafeta mladosti — ljubezen TITU

Tako slavnostno kot ravno letos, ko je štafeta mladosti prvič prenočevala pri nas, doslej še ni bilo. Vse je bilo na nogah, mnogi so prišli, da bi štafeta ponesla tudi njihove pozdrave tovarišu Titu.

Ljudje so pozdravljali štafeto, mnogo jih je prišlo na Drenovem griču, kjer je v naši občini prvič postala. Na Vrhniki je bilo pravo mravljišče. Številne predstave gledališčnikov, folklornih skupin in kino predstav v domu JLA, ki so se začele že zgodaj popoldne si je ogledalo veliko ob-

čanov. Vrhnika je živela s štafeto mladosti. V Industriji usnja, kjer je prenočevala so mladi celo noč izvajali kulturni program. Titu in domovini so hoteli dokazati, da so vredni nasledniki generacije, ki je izbojevala svobodo.

Tudi naslednje jutro, ko je štafeta šla med delavci v proizvodnih prostorih Industrije usnja je bilo veličastno. Kljub rani uri se je tudi v Borovnici na Liku zbrala množica ljudi. Ljudje so dokazovali, kako ljubijo tovariša Tita.

Množičen je bil obisk osrednje občinske prireditve ob sprejemu štafete mladosti pred domom JLA.

Prihod lokalne štafete na prireditveni prostor pred domom JLA.

»Mladi Vrhničani TITU«

Mladi Vrhničani smo letos prvič ponesli na pot »Lokalno štafeto mladosti Vrhnika 80«, ki je krenila po poteh vrhniških partizanskih kurirjev, z najlepšimi željami in pozdravi našemu maršalu TITU. Mladi pohodniki smo obiskali doma vse krajevne skupnosti in se ustavili na mnogih mestih, kjer so se med NOV borili naši legendarni sovratniki — partizanski borci in kurirji. Tovariša TITA ni več med nami, toda globoka žalost nam ne jemlje poguma niti ne odločnosti in pripravljenosti, da z dvignjeno glavo in organizirano nadaljujemo z njegovim delom, da gremo po njegovi, TITOV in naši poti. TITO smo in ostajamo mi vsi, zato mladi iz Vrhnike objubljam, da bomo našo lokalno štafeto mladosti ponesli na pot vsako leto, v čast našemu vzoru TITU, pod geslom: »Mi smo TITOV, TITO je naš!«

Lokalna štafeta mladosti je krenila iz Fenolita na TV 17, kjer sta udeležencem spregovorila nekdanja partizanska kurirja, tovariš Vintar in tovariš Debevc, nakar so mladi nosilci iz Borovnice predali štafetno palčko pri Štampetovem mostu vojakom iz kasarne Ignac Voljč, ki so pripravili lep kulturni program. Štafeto so vojaki nato predali mladim iz Verda, kjer so se pred spomenikom padlih zbrali doma vsi vaščani, da bi preko štafete izrazili najlepše želje tovarišu TITU. Iz Verda je lokalna štafeta mladosti krenila proti Stari Vrhniki, od tam pa v kasarno Ivan Cankar, kjer je prenočila, prisrčni vojaki pa so poskrbeli za slovesno proslavo v čast našemu maršalu.

Naslednjega dne nas je pot vodila čez Planino v Zaplano, od tam pa naprej na Ranje Pečine in naprej v Podlipo, mladi Podlipčani pa so jo predali sovratnikom iz Ligojne, ki so pripravili enkratni sprejem in kulturni program pred Robovim spomenikom. Štafetno palčko smo nato ponesli na Drenov grič, od tod na Ključ in naprej na Ferjanko, kjer so nas pričakali mladi iz Dragomerja. Ti so jo prinesli na Log, kjer so najmlajši pionirski lepo počastili tovariša Tita in mu izrekli najtoplejša pozdrava, nakar so predali štafetno palčko mladim iz Bevk. Tu je bil sprejem nedvomno najlepši in najsvečanjši in ko smo na koncu šli še skozi Blatno Brezovico in Sinjo Gorico — povsod so lokalno štafeto lepo sprejeli — smo krenili proti Vrhniki in prinesli lokalno štafeto mladosti »Vrhnika 80« na ploščad JLA, kjer je že bila zvezna štafeta.

Za nas, mlade Vrhničane, je bil to življenjski dogodek, ki se ga bomo vedno spominjali. Oba nosilca, eden zvezne, drugi lokalne štafete, sta prinesla štafetni palčki, v imenu vrhniške mladine z najlepšimi željami in pozdravi tovarišu TITU, ki je takrat s svojo neomajno voljo, z življenjskim optimizmom in mislilo na svoje ljudstvo bil zadnji boj, boj z nelzprosno in težko boleznijo. Tovariš TITO je umrl in ga ni več med nami, objubljam pa, da bo postala lokalna štafeta mladosti na Vrhniki tradicionalna in množična in bo znak ljubezni in predanosti nas mladih našemu idolu JOSIPU BROZU TITU.

Ob našem občinskem prazniku

Na dan, na 6. maj, ko je bilo leta 1945 osvobodjena Vrhnika, praznujemo občinski praznik. Letos smo ga s številnimi prireditvami počastili nad vse slovesno. Slavnostna seja občinske skupščine in družbenopolitičnih organizacij pa je bila v nedeljo, 4. maja pred gasilskim domom v Dragomerju. Pred slavnostno sejo pa so se občani zbrali na mestu, kjer bo stala nova osnovna šola Dragomer-Log, kjer je predsednik sklada za gradnjo šol in vzgojnovarstvenih zavodov Slavko Močnik položil temeljni kamen.

Na slavnostni seji vseh treh zborov občinske skupščine in vodstev družbenopolitičnih organizacij, ki so ji prisostvovali tudi številni občani in jo je vodil predsednik občinske skupščine Vladimir Mejač, je govoril naš rojak, predsednik gospodarske zbornice Slovenije, Andrej Verbič. V govoru je orisal revolucionarnost in osvobodilno gibanje, ki je bilo na našem področju izredno močno. Poudaril je: »Pred petintridesetimi leti je Vrhnika s svojo okolico z velikim olajšanjem in vročo željo pričakala osvoboditev. Tako kot za vse jugoslovanske narode, republike, pokrajine, mesta in kraje, velja tudi za Vrhniko in njene občane, da jim ta svoboda ni bila podarjena, ampak je bila rezultat pogumnega boja vseh naprednih sil proti okupatorju. Slovenski narod se je pod vodstvom komunistične partije organizirano uprl okupatorju in med narodno-osvobodilnim bojem postavil temelje svoji državnosti.

Slavnostni govornik, naš rojak Andrej Verbič

Okupacija Vrhnike in njene okolice ni našla nepripravljene, ampak so se delavci, kmetje, mladina, napredna inteligenca vključili v organiziran odpor, v boj za samostojnost in v boj za svobodo. V boju za osvoboditev je padlo 272 krajanov, za svoja junaštva pa so bili trije borci razglašeni za narodne heroje, Marija Kucler, Nace Voljč in Tone Vidmar-Luka, ki je edini preživel vojno vihar. Ti so s svojo hrabrostjo in požrtvovalnostjo bili vzgled vsem v organiziranem

odporu proti sovražniku in okupatorju.

Vrhnika s svojo okolico je plačala velik davek v tej kruti, a herojski vojni. Več kot preveč je bilo trpljenja, pritiskov okupatorjev in domačih izdajalcev, požgani so bili domovi tistih, ki so se vključili v osvobodilni boj in ki so partizanom nudili pomoč. V letu 1942 so bile požgane vasi Podlipo, Pokojišče, Velika Ligojna. Mnogi so končali v pregnanstvu, skratka, trpljenja in uničenja je bilo preveč.

Prijatelji iz Čapljine na obisku

Iz Čapljine, z legendarne Neretve, nekaj sto kilometrov oddaljene občine, je prišla na praznovanje našega občinskega praznika delegacija. To je bilo prvo neposredno srečanje predstavnikov občin.

Predsednik občinske organizacije ZZB NOV Marko Jelčič je dejal, da so neskrbite simpatije in ljubezen do naše občine — do ljudi, ki so jih sprejeli toplo in gostoljubno — vsadili v občane Čapljine borci proslavljenega 29. hercegovske udarne divizije, v kateri so bili 503 borci iz Čapljine, ki so maja 1945 leta sodelovali pri

osvobajanju našega kraja. »Njihovo delo je neizbrisno žarišče skupnosti bratstva in enotnosti naših narodov in narodnosti, kateremu moramo tudi mi — naši dve občini — prispevati stalno novo vsebino.« je poudaril.

Zaprosili smo ga, da na kratko predstavi občino: »Stoletno in stoletno siromaštvo je nadoknadeno v bogatih povojnih desetletjih Titove

dobe. Čapljina in cela naša občina je v zamahu izgradnje. V narodnem dohodku, ki je blizu štiri milijone sta-

rih dinarjev, je vtkan dohodek šest tisoč zaposlenih. V tem pokazatelju, ki nas uvršča med deset najrazvitejših bosansko-hercegovskih občin, lahko vidimo tudi raven standarda: vsak četrti prebivalec občine je v šolski klopi, za zdravje 25000 prebivalcev skrbi skoraj 40 visokošolsko izobraženih zdravstvenih delavcev, do vsakega naselja v občini privede po asfaltirani cesti, elektriko ima vsako gospodinjstvo, itd.

Z izgradnjo velike hidroelektrarne Čapljina z močjo 430 megavatov in letno proizvodnjo milijardo in s 300 milijonov kilovatnih ur električne energije so ustvarjeni še boljši pogoji za hitrejši razvoj občine, v kateri uspešno obratuje preko 40 organizacij družbenega dela.«

Zadovoljni so bili, da so v naši občini tako toplo sprejeti in zagotavljali, da bo to zanje nepozabno srečanje. Izrazili so prepričanje, da bodo lahko kmalu pozdravili naše predstavnike v njihovi Čapljini in da jim pokažejo vsaj del tistega, kar so dosedaj napravili. Oboji, predstavniki Čapljinske občine in naše, so bili enoglasni v ugotovitvi. Ti stiki, predvsem pa sodelovanje na gospodarskem, kulturnem, športnem in drugih področjih vodijo do konkretnega programa sodelovanja, ki ga bodo pripravili ob obisku naše delegacije v Čapljini.

Delegacija Čapljine, ki se je udeležila praznovanja občinskega praznika.

Če danes pogledamo na strnemo naše razmišljanje stih usodnih dneh slovenskega naroda in njegove pripraviti na upor ter se ob tem šamo, zakaj je okupator ob tako močan odpor, je vor samo eden: v skupni

Iz Rogaške je prišlo našega častnega ob Toneta Vidmarja-Luke, ni mogel udeležiti slovesne ob praznovanju občinskega praznika. Takole piše: »Valjujem se vam za pov na naš praznik. Proslavne morem udeležiti, ker nogo v mavcu. Vsem u žencem proslave in nom iskreno čestitam občinskem prazniku.«

proti okupatorju so bili delavci, kmetje, mladina, predna inteligenca. Vsi so jemale politiko in program nistične partije, ji sledili, njej videli edino perspektivo osvoboditev. Dejal je, da teh petintridesetih letih bodi presegli zaostalost, vili porušeno domovino in gli visoko stopnjo razvito to s trdim in zavzetim delom tem ustvarjanju našega šega življenja pa nam lahko.« Poudaril je, da danji trenutek ni lahak in stavljva v položaj, da si odločno prizadevati, da nimo vse pridobitve naše in zaključil: »Svojo pri moramo tako kot vedno oblikovati in kovati v močmi, z lastnimi ustvari silami in zavestjo, mora organizirati, da bodo vseh delovnih ljudi v prihodnjem srednjeročnem obdobju jeni in da bo ob skupnih vsak našel tudi uresni svojih osebnih in skupnih ljev.« Zaželel je, da bi smo teh petintrideset let polno življenje, življenje janja in dela, živeli še Predsednik občinske Verbiču podelil plaketo nega občana Vrhnike in občinsko priznanje, »Ivana Cankarja«. To prejala tudi delovna orga cija Liko.

Predsednik občinske rence SZDL Janez Peča aktivistom Socialistične izročil srebrna priznanja leto 1980.

Slovesnost so zaključili in recitatorji iz kulturnega Dragomer.

Več o prireditvah, nostih in slavlju ob skem prazniku v prištevilki konec maja. UREDNIK

Na slavnostni seji občinske skupščine in družbenopolitičnih organizacij so bila izročena priznanja: občinska plaketa pisatelja »Ivana Cankarja«, listina častnemu občanu občine Vrhnika Andreju Verbiču in srebrna priznanja OF za leto 1980.

Plaketo pisatelja »Ivana Cankarja« in listino častnega občana je predsednik občinske skupščine Vladimir Mejač izročil našemu rojaku:

Andreju Verbiču, predsedniku gospodarske zbornice Slovenije.

V obrazložitvi je med drugim rečeno:

Med Vrhničani, ki so v svojem življenju veliko dosegli in s svojo aktivnostjo postali vidni tudi v širšem prostoru je tudi naš rojak tovariš Andrej Verbič, revolucionar in prvoborec, sedanji predsednik gospodarske zbornice SR Slovenije in član predsedstva CK ZKS. Ves čas, odkar je odšel z Vrhnike, je stalno vzdrževal stike z občino Vrhnika, še posebej pa

od tedaj dalje, ko je postal predsednik Gospodarske zbornice Slovenije, kar je bilo tudi priznanje njegovim sposobnostim za delovanje na področju gospodarstva. V tem času nam je pomagal z različnimi predlogi in pobudami in organiziral razgovore za sodelovanje z delovnimi organizacijami, ki imajo sedež izven občine Vrhnika, kako naj bi se vključile v vrhniško gospodarstvo. Prizadeval si je, da bi v občini izpopolnili svoje programe na področju gospodarstva, in to predvsem tiste, ki temeljijo na visoki produktivnosti in drugih kvalitetnih dejavnih.

Delovni organizaciji LIKO plaketo pisatelja »Ivana Cankarja«.

V obrazložitvi je bilo med drugim poudarjeno: V zadnjem letnem obdobju so v LIKU praznovali dva pomembna jubileja: 100-letnico obstoja Parketarne in 20-letnico Tovarne vrat v Borovnici. Obe tovarni sta največji razvoj dosegli po letu 1970, saj je bilo takrat dogovorjeno, da bivša Parketarna opusti nerentabilno proizvodnjo parketa, ki je bil poleg žaganega lesa glavni proizvod tovarne in razvije proizvodnjo sedežnega pohištva. V enem letu so bile leta 1973 zgrajene nove proizvodne hale in nabavljena moderna oprema. S proizvodnjo kolonialnega pohištva je od takrat dalje postala Parketarna vodilna proizvajalka teh izdelkov v Sloveniji in je do danes tudi največja izvoznica tega blaga, s katero bi zaokrožili proizvodni cikel in s tem povečali proizvodnjo in izvoz za več kot 20 % na leto. Proizvodnim prizadevanjem so tesno sledila samoupravna, zato so pri LIKU vedno padle na plodna tla vse novosti, ki so lahko krepile samoupravne odnose. Tako so sredi 1965. leta prvi v občini osnovali delavske svete in uvedli obračun dohodka po ekonomskih enotah, v letu 1978 pa iz dveh dotodanjih TOZD — Parketarne na Verdu in Tovarne vrat v Borovnici — osnovali štiri nove TOZD po proizvodnem principu. S tem so dohodkovno povezali enake proizvodne enote iz obeh lokacij. Tako organizirani TOZD drugje ni zaslediti. Akcija je bila možna le na podlagi dogovora z delavci in z dobro pripravljenimi načrti in dokumenti...

SREBRNA PRIZNANJA OF ZA LETO 1980

je podelil predsednik občinske konference SZDL Janez Pečar

Uveljavljanje in razširjanje oblik in metod neposrednega političnega dela med ljudmi se uresničuje v frontah vseh socialističnih sil, ki izhaja iz izkušnje osvobodilne fronte, ki je s svojim širokim političnim programom združila narod v boju za osvoboditev in v socialistični revoluciji.

Danes socialistična zveza delovnega ljudstva sega do vsake vasi, zaselka, do vsake hiše do vsakega krajana. Temu so pripomogli aktivisti s svojim zavzetim in aktivnim družbenopolitičnim delom.

Kot priznanje za zgledno aktivistično delo na področjih samoupravnega družbenopolitičnega delovanja so letos prejeli srebrna priznanja Osvobodilne fronte slovenskega naroda naslednji aktivisti:

Ljuba **HOMOVEC** iz Stare Vrhnike
Ivo **KENK** iz Stare Vrhnike
Dušan **MULEJ** iz Vrhnike
Niko **NIKOLČIČ** iz Vrhnike
Boženko **NOVAKOVIČ** iz Dragomera
Janez **STRLE** iz Vrhnike
Alojz **SIVKA** iz Borovnice
Cvetka **TERČIČ** s Sinje gorice
Dragica **TURŠIČ** z Borovnice
Ciril **ZORC** iz Bevk
Pevski zbor **LIKO Verd**

Kje in kdaj se bomo radiofotografirali

Prejšnji številki Našega časopisa ste bili že seznanjeni s pomenom radiofotografiranja prebivalcev. Sedaj vas pa želimo podrobneje seznaniti z načrtom te akcije. Načrtom te akcije bi vas radi seznanili predvsem s stalnišča Občinske zdravstvene skupnosti, da smo tudi mi v največji možni meri pripravljeni k ustaljenim ukrepom, ki vsej naši družbi v sedanjem izvajamo. Tako široka akcija, ki je radiofotografiranje vseh prebivalcev, rojenih leta 1951 in prej, bi zato, ker je zelo veliko število obojanskih zaposlenih izven kraja svoj stalnega bivališča oz. celo izven občine, zahtevala zelo vednost z dela. Tega pa si v prihodnjem času ne moremo in ne smemo privoščiti.

Radiofotografiranje, na katerega smo objavljeno okrog 9.200 občanov, se brez prizadevanja za zmanjšanje obsega dela zelo zahtevna naloga. Na voljo imamo dve ekipi za 6 dni po 7 ur dnevno. Pozneje smo se dogovorili, da bomo lahko delovali tudi v soboto 31. 5. dopoldne. Na ekipa lahko sprejme po 100 občanov na uro. Ekipa bodo nekaj delale tudi po vaseh, saj bi v našem mestu bilo ogromno prevozov do vasi, kakor pravimo mestu, na katerem se bo radiofotografiranje izvajalo. Vse to zahteva natančen načrt izvajanja akcije. V nasprotnem

PODELITEV SREBRNEGA ZNAKA ZVEZE SINDIKATOV SLOVENIJE NA REVJI PEVSKIH ZBOROV

Vsako leto ob prazniku dela poskušamo delavcu — samoupravni delavci dati na osnovi ocene v lastni sredini, kjer dela, skromno priznanje za njegov prispevek k boljšim delovnim rezultatom, kakor tudi k boljšemu samoupravnemu organiziranju sredine, v kateri dela in živi. Zavedamo se, da je izbrati najboljšega težka in težko izvedljiva naloga že v majhni sredini, odločiti se za najboljšo v občinskem merilu pa skoraj neizvedljiva naloga. Predsedstvo Občinskega sveta je v januarju letos sprejelo sklep, da podeli v letošnjem letu pet srebrnih znakov članov sindikata pri uresničevanju delavskih interesov in en srebrni znak osnovnim organizacijam sindikata za večletno učinkovito delovanje pri uresničevanju sindikalnih nalog. Priznanja so prejeli:

FURLAN MARINKA — predmetna učiteljica na osnovni šoli Ivana Cankarja
MAROLT ANTON ml. — tehnolog v TOZD Kovinarska Vrhnika
KOŽUH MARIJA — tajnica na osnovni šoli Ivana Cankarja
FORTUNA FRANC — upokojenec
SUSMAN JAKA — zaposlen v DO LIKO Vrhnika
OSNOVNA ORGANIZACIJA SINDIKATA

TOZD FENOLIT BOROVNICA — za njeno večletno učinkovito delovanje pri uresničevanju sindikalnih nalog v TOZD ter za uspešno sodelovanje in povezovanje s Krajevno skupnostjo

primeru bi bile ekipe v določenih urah preobremenjene in bi občani morali dolgo čakati, v določenih urah pa bi lahko bile brez dela. Akcija je zamišljena tako, da nobenemu občanu ne bi bilo potrebno v »bazi« čakati več kot 15 minut, kajti načeloma je na vsakih 15 minut vabljenih po okrog 25 občanov.

Zaradi tega, da bi se izognili prevelikim izostankom z dela, smo morali do načeta, da bi na vsakih 15 minut vabili po 25 občanov, nekoliko odstopiti. To pa je bilo možno le v tistih bazah, kjer bo ekipa delala cel dan ali več dni skupaj. V takšnih primerih smo za dopoldanske ure vabili nekaj več občanov, po 13. uri pa nekaj manj in s tem poizkušali omogočiti, da bodo po 13. uri prišli na vrsto tudi tisti, ki se v času, določenem v vabilu, zaradi dela ne bodo mogli odzvati.

Po urah različno število vabljenih občanov bo zahtevalo od ekipe Inštituta za pljučne bolezni in od naše ekipe, ki bo pri delu sodelovala, dodatne napore, razumljivo pa je, da bo to tudi od občanov zahtevalo dobro mero potrpljenja. Pričakujemo lahko razmere, ko bodo občani morali čakati zaradi tega, da se jih bo nabrало potrebno število tj. toliko, da bi aparaturo bilo primerno dati v pogon, drugič pa se bo zopet zgodilo, da bodo morali čakati zaradi tega, ker se bo v bazi nabrало preveliko število ljudi.

Iz navedenega lahko zaključimo, da se ob omenjenih pogojih lahko radiofotografiramo pri eni izmed obeh ekip v katerikoli bazi, saj bosta obe ekipi imeli vedno pri sebi sezname vseh vabljenih občanov. Da si boste v primeru potrebe lahko izbrali najprimernejši čas in kraj radiofotografiranja, tudi objavljamo načrt dela obeh ekip.

Ob tej priliki naj na radiofotografiranje pozovemo tudi tiste občane, ki imajo v naši občini stalno prebivališče in ki iz kakršnegakoli razloga vabila ne bi dobili. Takšne občane prosimo, da se prijavijo našim ekipam v kateremkoli kraju in ob kateremkoli času njihovega dela. Tam vas bodo v seznam vpisali in vas radiografirali.

Na kraju naj navedemo še primere, ko so občani radiofotografiranja oproščeni. Oproščeni so:

- aktivni pripadniki JLA,
- težki bolniki, ki ležijo v bolnici ali nepokretni bolniki na domu,
- osebe na začasnem delu v tujini,
- osebe na odslužitvi kadrovskega roka v JLA,
- osebe na daljših službenih potovanjih in
- nosečnice.

Bolniki in nosečnice oziroma njihovi svojci naj vabilo za radiofotografiranje predložijo, svojemu zdravniku, ki bo na samem vabilu s podpisom in štampiljko potrdil, da je vabilni oproščen. Tako potrjena vabila naj sami ali njihovi svojci oddajo ekipi na kraju radiofotografiranja.

Za ostale občane, ki so, kot je že omenjeno, opravičeno odsotni, naj njihovi svojci vzrok zadržanosti sporočijo ekipi na kraju radiofotografiranja. Ekipa oziroma strokovna služba skupnosti bo opravičenost preverila in to upoštevala pri prijavi sodniku za prekrške.

Opozarjamo tudi vse tiste občane, ki bodo po končanem radiofotografiranju od zdravstvene službe prejeli vabilo za kontrolni pregled, da so se takšnemu vabilu dolžni odzvati.

Podrobnejše informacije v zvezi z radiografiranjem lahko zainteresirani dobijo pri Občinski zdravstveni skupnosti na Vrhniki (telef. št. 751-049).

Občinska zdravstvena skupnost Vrhnika

ZVEZA TELESNOKULTURNIH ORGANIZACIJ
VRHNIKA
SKUPNOST OTROŠKEGA VARSTVA
VRHNIKA

RZPIS

Skupnost otroškega varstva in Zveza telesnokulturnih organizacij Vrhnika pripravljata

LETOVANJE PREDŠOLSkih OTROK V VALOVINAH PRI PULI OD 21. DO 30. AVGUSTA 1980.

Prispevek staršev je 130,00 din na dan (skupaj 1.170,00 din), v ta znesek je vračunan kompletni penzion (pet obrokov hrane ter prenočišče). Stroške prevoza, strokovnega vodstva in vzgoje krijeta Skupnost otroškega varstva in Zveza telesnokulturnih organizacij Vrhnika.

Letovanje bomo združili z akcijo »ŠPORTNA ZNAČKA«, otroke bomo naučili plavati, kot to zahteva pravilnik za osvojitve športne značke I. stopnje.

Odgovornost za strokovno vodstvo in vodenje šole prevzame Zveza telesnokulturnih organizacij Vrhnika.

Prosimo starše, da izpolnite prijavnico in jo oddate najkasneje do 30. 5. — 1980, oziroma jo pošljete po pošti na Zvezo telesnokulturnih organizacij Vrhnika (751-484) in Skupnost otroškega varstva Vrhnika (751-225). Prispevek lahko poravnate vsak torek od 7. ure do 16. ure, ostale dni pa od 7. do 12. ure, na Zvezi telesnokulturnih organizacij Vrhnika, Tržaška 10.
Vrhnika, 9. 5. — 1980

AVTO MOTO DRUŠTVO VRHNIKA

Razpisuje javno LICITACIJO

za naslednja osnovna sredstva

1. Avtomobil Zastava 750, leto izdelave 1973 — ni v voznem stanju — začetna cena 8.000 din
2. Avtomobil Zastava 750, leto izdelave 1975 — v voznem stanju — začetna cena 16.000 din
3. Avtomobil Zastava 750, leto izdelave 1976 — v voznem stanju — začetna cena 16.000 din
4. Avtomobil Zastava 750, leto izdelave 1977 — v voznem stanju — začetna cena 18.000 din

Licitacija bo v petek, 30. maja 1980.

— ogled od 15—18. ure v garaži AMD na Klisu.

— licitacija ob 18. uri v prostorih AMD Vrhnika, Stara cesta 7.

Prednost imajo organizacije združenega dela. Licitacija zanje je od 18. do 18.30. Potem pa za zasebnike.

Na licitacijo lahko gredo le tisti, ki bodo do začetka licitacije vplačali 10 odstotni polog vrednosti začetne cene.

NAČRT RADIOFOTOGRAFIRANJA V OBČINI VRHNIKA Ekipa A

Datum	ČAS od	do	Skupni čas	Kraj radiofotografiranja (baza)	Za prebivalce naselje-ulica	Štev. oseb
27. 5. 1980	11.00	11.40	6.00	Pri gostilni v Bistri Pri gasilskem domu na Bregu Brezovica št. 2 (pri Ivanovih)	Bistra, Dol (hiš. št. 25—31)	59
	12.15	14.50			Breg, Pako	335
	15.25	18.10			Brezovica, Ohonica, Zabočovo, Niževac, Dražica, Lašče, Pristava	284 (578)
28. 5. 1980	9.00	16.15	7.15	Pri zdravstveni postaji v Borovnici	Borovnica (del)	720
	16.30	17.45			Pri gostilni Mesec v Zaplani	570 (692)
29. 5. 1980	10.00	15.45	7.00	Pri zdravstveni postaji v Borovnici	Pokojišče, Zavrh, Padež, Laze, Dol in Borovnica (del), Zaplana	760
	16.30	17.45			Pri Domu družbenih org. Dragomer	476
30. 5. 1980	9.00	16.45	7.45	Pri Domu družbenih org. Dragomer	Lukovica, Dragomer	747
31. 5. 1980	7.00	11.45	4.45	Log — trgovina	Log	233 (655)
2. 6. 1980	9.00	16.30	7.30	Pri združenem domu na Verdu	Verd (del — 747)	233 (655)
3. 6. 1980	9.00	11.15	11.45	Pri gostilni v Podlipi Pri gostilni Lampič na Stari Vrhniki	Podlipa, Smrečje	233
	11.45	16.00			Stara Vrhnika, Robova in zamudniki	422 (655)

NAČRT RADIOFOTOGRAFIRANJA V OBČINI VRHNIKA Ekipa B

Datum	ČAS od	do	Skupni čas	Kraj radiofotografiranja (baza)	Za prebivalce naselje-ulica	Štev. oseb
27. 5. 1980	9.00	11.15	6.15	Pri gasilskem domu v Mali Ligojni Pri gasilskem domu na Drenovem griču	Velika Ligojna, Mala Ligojna	228
	11.45	15.45			Drenov grič, Lesno brdo	389 (617)
28. 5. 1980	9.00	11.00	6.45	V Sinji gorici pri Colaričevih V Blatni brezovici pri Petričevih Pri kult. domu v Bevkah	Sinja gorica	204
	11.30	13.15			Blatna brezovica	171
	13.45	16.45			Bevke	298 (673)
29. 5. 1980	9.00	16.30	7.30	Pri Domu upokojencev na Vrhniki (Ildrijska cesta)	Butanjeva, Ildrijska, Dobovčnikova, Gradisce, Hrib, Na Klisu (del — 35)	753
30. 5. 1980	9.00	16.30	7.30	Pri Domu upokojencev na Vrhniki (Ildrijska cesta).	Ob Potoku, Partizanski klanec, Petkovškova, Voljčeva, Kurirska, Cesta gradenj, Stara cesta, Na Klancu	733
31. 5. 1980	7.00	11.00	4.00	Pri Cankarjevem domu na Vrhniki	Na Klisu (del — 400)	400
2. 6. 1980	9.00	16.30	7.30	Pri Cankarjevem domu na Vrhniki	Partizanski tabor, Cankarjev trg, Jelovškova, Ljubljanska, Opekarška, Sivkina, Tržaška c., Delavsko naselje	741
3. 6. 1980	9.00	16.00	7.00	Pri Cankarjevem domu na Vrhniki	Sušnikova, Usnjarska, Pot v Močilnik, Močilnik, Lošca, Mrakova, Kopaliska, Na Klisu (del — 20), c. 6. maja, Janezova vas (del — 68), Mirke, Koldvorska c. zamudniki	639

LEPI SO SPOMINI NA OBISKE PREDSEDNIKA TITA

Tovariš Tito je štirikrat obiskal Vrhniko. Prišel je tudi z Naserjem. Vrhničani so ga vedno sprejeli z navdušenjem in ga zasuli s cvetjem. Zgodilo se je tudi, da se je s sodelavci peljal skozi naš kraj, zaželel si je pristne domače hrane, pa je skrenil v Zaplano, na kratek postanek.

Zadnjič se je ustavil na začetku avtoceste pred dvema letoma. Kot vedno so se zbrali številni občani, da ga pozdravijo in mu izrečejo prisrčno dobrodošlico. V prvih vrstah so tudi tedaj stali pionirji, ki jim je srečanje s tovarišem Titom pomenilo največje doživetje.

Tito v Zaplani

Dobro poznamo Zaplano, prijetno izletniško točko nad Vrhniko, ki jo je 21. julija 1959 obiskal tudi tovariš Tito. V spremstvu Edvarda Kardelja, Mihe Marinka, Ivana Mačka, generala Žezlja, doktorja Breclja in

drugih se je ustavil v gostilni pri »Parčonu«, v kateri si tudi danes vsak izletnik lahko oddahne. Obiskali smo Meščevce, po domače »Parčonove« in se zapletli v pogovor; ob njihovih živih spominih smo se preselili v tisti čas, ko je njihovo gostilno obiskal tovariš Tito.

Opravljali smo običajna opravila okoli hiše, ko smo nenadoma opazili dolgo kolono vozil, ki se je po prašni cesti počasi pomikala proti naši hiši. Ko se je kolona vozil malo bolj približala, smo zagledali z zastavicami okrašen avtomobil in kmalu nam je bilo jasno, da nas je obiskal maršal Tito. Bili smo čisto iz sebe od presenečenja in obisk cenjenega gosta nas je precej zmedel. Ko je tovariš Tito prestopil hišni prag, se je veselo nasmehnil, nas pozdravil in dejal: »Nikar ne bodite presenečeni. Slišali smo, da imate dobro kapljico in domačo hrano, pa smo prišli na pokušino.« Takoj smo se znebili nadležne treme; potlej si je tovariš Tito ogledal prostore naše gostilne; prosil je, če bi lahko s svojim spremstvom dobil prostor nekeje zunaj, ker je bilo zelo lepo vreme. Takoj smo pripravili vse potrebno na dvorišču, s pogle-

je tudi bilo, ko smo tovariša TITA in njegove sodelavce pogostili z domačim kruhom, ki je bil še svež in topel. TITOV osebni zdravnik, doktor Lavrič, me je prišel v kuhinjo prosit za kakšen kosček starega kruha, češ da tovariš predsednik ne sme jesti toplega, ker mu potem nagaja želodec. Res sem našla nekaj kosčkov in jih čez čas postavila pred tovariša TITA, z opravičilom, da je njegov zdravnik to naročil, on pa me je smeje zavrnil: »Kar njemu ga dajte, naj ga on poje.« Nakar je vzel v roke pol klobase in kos kruha ter z užitek jedel, kot tudi njegovo spremstvo. Bil je izredno prisrčen človek in dober po duši, nam je povedala Parčonova mama, ki se ji je dogodek s »topljim kruhom« še posebno vtisnil v spomin.

Takrat sem bil še fantič, dobrih štirinajst let star, vendar sem si dobro zapomnil obisk tovariša Tita. Pri nas se je zadržal precej časa in težko mi je bilo, ko je odhajal. Ženo sta nama mahala iz avtomobila z belimi robcji v pozdrav, kakor da sta ena od naših sorodnikov. Slik žal nismo nikoli dobili, ker je bilo s filmom baje nekaj narobe. Tovariš Kardelj, ki nas je večkrat obiskal, nam je pred leti povedal, da mu je tovariš Tito obljubil, da bo še prišel v naš kraj, toda

dom na prostranstva umirjene narave; Titu in njegovim sodelavcem smo postregli s pršutom, domačimi klobasami in salamo, doma spečenim kruhom in s pristnim teranom.

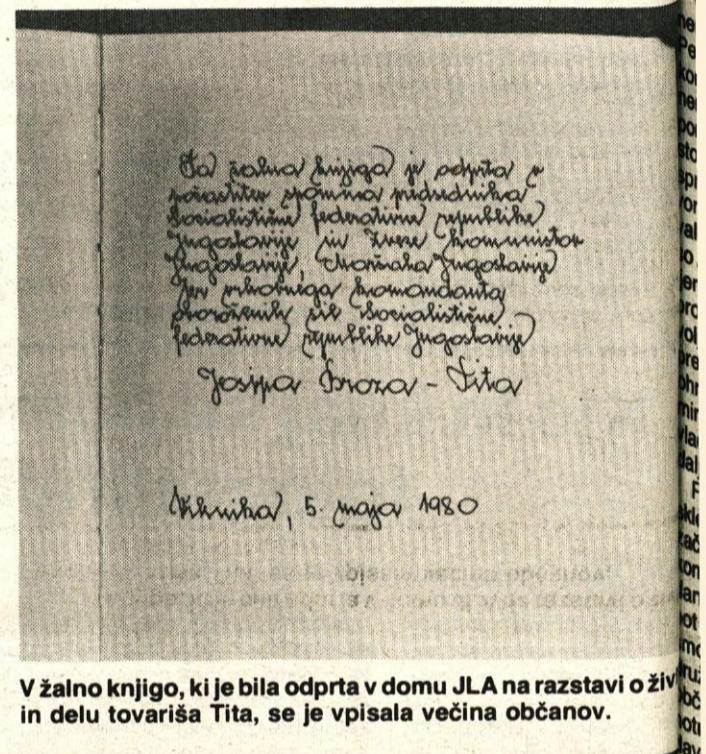
Po obedu se je tovariš Tito zelo zanimal, kako teče življenje v Zaplani. Želel je vedeti, s čim se domačini preživljajo, kam hodijo v službe, kje se šolajo otroci, kako živijo kmetje in kaj pridelujejo. Pokazal je izjemno zanimanje za našo Zaplano in življenje vaščanov, posebno pa je občudoval lepo naravo, čist zrak in hribovito okolico, nam je dejal Parčonov ata, ki se še posebno živo spominja tistih dni in je bil srečanja s tovarišem Titom neizmerno vesel.

Titovega obiska sem bila zelo vesela in ko sem se pozdravila z njim, sem si vroče zaželela, da bi se vsi skupaj fotografirali. Želja mi je bila izpolnjena, tudi maršal je bil takoj za to in to je zame dogodek, ki ga ne bom pozabila nikdar v življenju. Zelo zanimivo

kruta smrt mu je sedaj to preprečila. Jaz ne bom nikoli pozabil njegovega takratnega obiska, nam je povedal Gregor Mesec, oče pa je dodal: Nikakor ne morem mimo dogodka, ki sem si ga tudi dobro zapomnil ob obisku maršala. Sestra Jana mu je na prsi pripela šopek iz slovenskega nageljna in rožmarina. Bil ga je neizmerno vesel; dvignil je roko in skoraj zavriskal: »Juhej, čudovito, to je pravi slovenski »pušljec«.

Tako so končali s pripovedovanjem Parčonovi, ki se radi spominjajo tistih dni, ko jih je obiskal Tito. Boleča novica, da je prenehalo biti njegovo dobro srce, jih je močno prizadela. Solze v očeh so govorile o njihovi žalosti, kajti upali so, da bodo še kdaj postregli tovarišu Titu, zakaj obljubil je, da se bo vrnil k njim, med dobre in preproste ljudi, kakršnen je bil tudi sam. Zelel si je še priti v Zaplano, obdano z zelenimi griči, bogatimi gozdovi in čistim zrakom. V spoštovanje in ljubezen do tovariša Tita je bila gostilna pri Parčonu zaprta do 10. maja.

Pionirji in mladina so bili tovarišu Titu izredno priljubljeni. Na njih je gradil, za njih je ustvarjal, zato so ga imeli še posebno radi. Malo pred bolečo izgubo so pionirji osnovne šole Ivan Cankar izdali svoje glasilo. Z okorno otroško pisavo napolnjene strani so polne upanja in dobrih želja. Učenci borovniške osnovne šole so tudi izdali svoje šolsko glasilo. V številnih mislih poudarjajo, da jim tovariš Tito in njegovo delo pomenita nekaj velikega, nekaj, kar bodo nadaljevali.

V žalno knjigo, ki je bila odprta v domu JLA na razstavi o življenju in delu tovariša Tita, se je vpisala večina občanov.

TITO

V bridki boli so naša srca zaihtela, od težke bolečine so usta onemela. V boleznih s tabo smo vsi trpeli ter zdravja ti srčno želeli.

Usoda neizprosna, kruta te je prezgodaj nam vzela, globoka žalost zdaj vsa srca neizpovedljivo prizadela.

Saj s tabo, naš najdražji TITO in ljubljani maršal, tvoj veliki, plemeniti duh, za vedno je zaspal.

Ti vzor poguma, bratstva, edinosti nam boš ostal, velikani si naše dobe narodom vse postal.

Svoboda, mir, enakost, na čelu s tabo smo izbojevali, po zaslugi tvoji zdaj v svetu na častnem mestu bomo ostali.

Vsa tvoja dela nesmrtna so postala za vedno so se v srca zapisala. Zato zdaj v bolni tih srca vsega sveta so zajokala.

Obljuba naša naj bo zdaj resnica, da tvoje misli in ideje, vedno bodo nas vodile, načrte tvoje, v delu izpolnile.

Zadnjič kliče v slovo ti srce naše, med nami duh bo tvoj ostal na večne čase!

Slava — slava naj se glasi, oče domovine bil si ti!
Ljudska pesnica
Julka Fortuna

Naš časopis — Glasilo Občinske konference Socialistične zveze delovnega ljudstva občine Vrhniko — Ureja uredniški odbor: Jereb Marina (predsednik), Čurk Vida, Borčič Milorad, Susman Jakob, Selan Milan, Krašovec Andrej, Petelin Franc (glavni in odgovorni urednik), Žitko Ivan (tehnični urednik) — Naslov uredništva: OK SZDL, Cankarjev trg 8, Vrhniko — Številka žiro računa: 50110-678-41016 — Telefonska številka uredništva: 70-325 — Tisk: Tiskarna Ljudska pravica, Ljubljana, Kopitarjeva 2 — Po mnenju Sekretariata za informacije v IS SRS na podlagi 7. točke prvega odstavka 26. člena zakona o obdobju proizvodov in storitev v prometu (Uradni list SFRJ, št. 33-316-72) je Naš časopis oproščen prometnega davka.

Srečanje s tovarišem Titom

Teta mi je pripovedoval, da je kot jolar prvič videl tovariša Tita na Drenovem griču. Srečati so želeli boljši kolonji tja, da ga pozdravijo. Pricakali so ga s zastavicami. On in predsednik Naser sta se s spremstvom ustavila in domačini so ju prijazno pozdravili. Mahal je ljudem in se v odprtem avtomobilu odpravil naprej. Maršaloma so od veselja, da so ga videli, stopile solze v oči. Tudi jaz bi ga rada srečala.
Ipsita Mojca 3.1. Borke

Ti si nas vodil skozi težke čase revolucije, me in ustanovil svobodno Jugoslavijo in dobral svet, da smo naša država. Štebej bomo gradili še lepši jutri.

Če bi kdaj volil novostnih v domovino, bom hodil po tvoji poti.

Džono
Ludvik

TITO

*Ti si bil plavus,
ki ogeuj si ozgal.
Ti si bil veter,
ki brez si razplal.
Zdaj ni hot ptica,
ki quardo govali,
do v njemu se
mostrast in bratstvo kali.*

Šurca Inesko 8. f

Srečanje s tovarišem Titom

Bilo je nekako pred dvema leti, ko se je tovar. Tito peljal iz Brionov na Brijuni. Da ga je pot peljala skozi Vrhniko. V istih avtocesti, ki zdaj teče od Vrhniko, se je zbralo veliko občanov Vrhniko. Bili so otroci, odrasli in drugi odrasli. Z gledališča brijunsko se kotong morda avtomobilov in mene je prevzel velik mir. Kolona se je počasi ustavljala in avtomobil, v katerem je bil tovar. Tito, je ustavil ravno ob meni, da moje veliko razčudenje je tovar. Tito stopil iz avtomobila in mi je podal roko, kar mi je izredno stisnil in se bodrilno smehnil. Njegov veseli in sproščeni mi je opogumil, da sem se pral in se sebi držal nekaj besed. Rekel sem mu, da sem srečen in zadovoljen v naši lepi in svobodni domovini, za kar si veliko deliš pravon. Tako dot vsi piqm in mladina, ga imam tudi jaz zelo rad in mi je za vzgled. Njegovo in življenja pot mi bo vedno v obudo in trudil se bom, da bom do učence in karpne vester delavce in spomnopravljalec naše države. Zelo zelo sem mu še mnogo zadovoljnih zdravnih let med nami. Tovar. Tito me je trpel po nami, zelo pomagal pri moznici in se odpeljal dalje. Čutil sem, da mi li imel še veliko, veliko povedati kaj do se od prevelikega nemisa nison mogel obrati. Zelo pa sem srečen, da lahko govoril s tako velikim človekom. Zelo je namo naš predsednik tovar. Tito.

Novak Tomaz 7. d.